

Жан Тардьо

Бягството на номер 811

Той предпочиташе хубавите вина, сладката малага и тънките червенокоси блондинки. Но всичко това не се намираше в неговата килия и след 14 месеца той започна да обикаля яростно осемте квадратни метра на килията си. Пазачите познаваха тези симптоми, не им отдаваха голямо значение, обаче не познаваха номер 811 и един прекрасен ден прогърмя една симфония от алармени сигнали след беглеца.

Луи Хингерло, чийто специалитет бе да изненадва салонните двойки през хубавите нощи и ги обира, същият Луи Хингерло разказа на номер 811, че всеки петъчен ден пред вратите на затвора спира малкият червено лакиран автомобил, принадлежащ на приятелката на директора на затвора, и остава там, докато директорът изпрати посред нощ известната червенокоса блондинка. Тя се качваше на кадилака си, за да се върне в Париж.

– Този двуместен автомобил – прибави той – чака само за това, да отнесе някой смел младеж към Париж и сигурността.

„Една червенокоса блондинка“ – той си спомни за Иви, за Далбо. Номер 811 почувства голям стремеж към свободата и към белите женски ръце.

Същата вечер той отчупи единия от железните крака на затворническото легло и си направи от него един инструмент, който приличаше на пила.

Следващия петък привечер номер 811 прехвърли краката си през изпилената решетка на прозореца. Когато раменете му се заприщиха в четвъртития каменен отвор, изглеждаше, като че ли неговата едра фигура няма да може да излезе от направения отвор след няколкото безсънни нощи. Все пак най-сетне той се промъкна и падна долу на колене. В този момент прозвучаха първите алармени сигнали.

„Ако автомобилът не стои там – си мислеше номер 811, докато падаше, – моето бягство е пропаднало.“ После той падна на земята, изкълчи си глезена и изръмжа от болка. Преследвачите му мислеха, че той ще се нарани при падането, но вместо очакваното те видяха задната червена светлина на автомобила, който изчезна зад един завой.

В огледалцето пред себе си номер 811 виждаше много светли точки, които играеха като светулки в тъмнината. Това бяха фаровете на мотоциклетите, които го преследваха. Той се бе спасил от стопроцентова смърт, когато стигна до пустите улици на предградиято. Номер 811 бе заблудил своите преследвачи. Гонитбата бе престанала. На седалката той забеляза един тренчкот, един каскет и автомобилни очила. Знае се, че облеклото на автомобилистите няма род.

Един обикновен автомобилист слезе от колата, влезе в къщата и се закачва бързо по стълбата.

Раул Арвоа отвори сам вратата.

– Връщаш ли се вече? – попита той. Преддверието бе тъмно, а очилата – големи. Когато завъртя електрическия ключ, той видя пред себе си номер 811.

– Защо се учудваш толкова, Раул? – попита беглецът. – Аз не съм първият, който бяга от затвора.

– Това бе! – отговори Арвоа. – Но единственият, който бих желал при бягството му да застрелят, това си ти. Ела! – каза той и му посочи вратата.

– След теб! – промърмори номер 811. – Не желая да чувствам неприятелите си зад своя гръб. Един, който бе ухажвал Иви, бе намерен с кама в гърба.

Раул скърцаше със зъби. Неговата жена всеки миг можеше да дойде.

– Иви не трябва да ме види! – каза номер 811 и се настани в едно меко кожено кресло. Дума по дума той разказа за пилата, за приятелката на директора на затвора, за автомобила...

– Ти искаш един костюм и пари – каза внезапно Раул. – Ще имаш и двете. Но ако се опиташ още веднъж да видиш Иви, ще продупча жилетката ти. Веднъж вече съм те предупреждавал и бях много доволен да науча, че си в затвора, защото така Иви бе свободна от твоите задирия.

– Значи ти се страхуваш – каза номер 811, – че тя може да се покаже слаба, ако ме види пак?

– Не се страхувам за себе си – съскаше Раул Арвоа. – Страхувам се за нея, защото знаеш, че ако разбере и най-малката ѝ измяна, ще я удуша с тази ръка.

– Големи думи, Раул!

– Бих желал никога да не попадна в това състояние, за да докажа какво мога. Да пази Бог малката Иви от мен, ако ми е изневерила.

– Стига сме бърбили – прекъсна го беглецът. – Задръж си Иви! Дай ми пари, ще отида в кръчмата на Пиер, там има хубави вина и сладка малага, както аз ги обичам, и Далбо ще ме скрие, докато на полицията омръзне да ме търси.

Един час по-късно Иви се прибра вкъщи.

– Раул – извика тя и се хвърли на шията на мъжа си. – Чуй какво ми се случи днес. Един арестант ми открадна автомобила, а сега, като се прибрах вкъщи, колата седи пред нашата врата, готова за тръгане и

неповредена, като че ли само мен чака...

КРАЙ

© Жан Тардьо

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4458>]